

[Gustav Pedersen.]

nødvendigt. Vi håber imidlertid, vi har fundet det rigtige, og at det kan blive stående.

I § 26 har vi den bestemmelse, som har givet anledning til den eneste virkelige strid — hvis man tør tale om strid i forbindelse med udvalgsarbejdet — nemlig spørgsmålet, om man skal bibeholde omtaleformen „det ærede medlem“, eller om man skal nøjes med at sige „hr.“, „fru“ eller „frøken“. Uden at foregribe mindretalsudtalelserne skal jeg sige, at der er to ting, der i hvert fald for mig er afgørende.

Den ene ting er den, at det ikke er det private menneske, der taler til eller om et andet privat menneske; det er repræsentanten for vælgerne, der deltager i det højeste arbejde, der i virkeligheden findes i landet, og jeg synes, der er grund til at understrege, at der herved forbindes et ansvar, som selvfølgelig kunne finde udtryk på andre måder, men som nu har fundet udtryk, sålænge vi har haft den frie forfatning, derigennem, at man har omtalt medlemmerne som „de ærede medlemmer“. Jeg erkender, at det var klarest, om man kunne sige det ærede medlem fra f. eks. Ringkøbing amts 1. valgkreds, men det kan vi ikke mere, fordi vi har tillægsmandaterne, hvad vi før har taget konsekvensen af, da man i sin tid gik over til at blande sammensætningen af tinget.

Jeg ved godt, at det at anvende ordene „det ærede medlem“ i visse tilfælde volder overgangsvanskeligheder. Jeg har dog den opfattelse, at det kniber mere at huske at sige „hr.“, „fru“ eller „frøken“ i forbindelse med „det ærede medlem“; der er i hvert fald langt flere fejltagelser i så henseende, end der er i forbindelse med spørgsmålet om at sige „det ærede medlem“. Men jeg vil gerne føje til, at der næppe kan være nogen tvivl om, at hvis vi skal bort fra betegnelsen „det ærede medlem“, så vil der i hvert fald mellem de gamle medlemmer af dette ting være betydelig flere fejltagelser, end der har været med den hidtil brugte fremgangsmåde. Der er næppe nogen, der kan være uden erfaring med henblik på, at der er visse vaner, man tillægger sig, også her i huset, igennem årene. Vi har konstateret, at under finanslovsforslagets første behandling var det endda meget almindeligt at anvende ord

som „rigsdag“ og „rigsdagstidende“; de vil sikkert også blive brugt fremtidig, det er der ingen grund til at være forbavset over. Jeg kan endda sige, at når jeg stemte for, at vi skulle have bevaret navnet „rigsdagen“, var det ikke mindst med henblik på den lange overgangstid, der vil komme, i hvilken man anvender både ordet „rigsdag“ og ordet „folketing“, og jeg har den opfattelse, at der ville gå meget lang tid, inden de ældre medlemmer, som vel nok har de fleste ordførerskaber, vænede sig af med at sige „det ærede medlem“. Altså, med henblik på ensartetheden tror jeg, at det ene i hvert fald ikke er dårligere end det andet.

I § 27, hvor vi har bestemmelsen om citaterne, har vi foretaget en ændring, der går ud på at give adgang til uden tilladelse at citere både fra lovforslagene og deres bemærkninger og fra folketingstidenden, hvad man anser for nødvendigt. Der er jo ingen, der tænker på, at man ikke skulle kunne citere disse ting, som hører til selve arbejdet. Derudover har man ladet begrænsningen i adgangen til at anvende citater blive stående for andre citater, og jeg vil gerne understrege, at det må være meningen med tingets arbejde, at det er tingets medlemmers opfattelse, der skal gives udtryk for fra denne talerstol og ikke en række anskuelser andre steder fra. Det kan være nødvendigt at anvende citater, og det kan være ønskeligt, men det må have en vis begrænsning, og derfor må der være adgang til at gribe ind. Jeg gør opmærksom på, at der også i min tid har været et tilfælde, hvor hele talen var citat, og det er der næppe nogen der ønsker man skulle legalisere.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om administrationen. Det er ikke så forfærdelig store ændringer, der er foretaget her, men en hel del regnskabs-tekniske ændringer er foretaget, bl. a. skiller vi kasse fra bogholderi, hvilket man forlanger i en stor del af lovgivningen for virksomheder andetsteds, og som det må være naturligt at vi også for vort eget vedkommende gennemfører. Endvidere bliver budgetudarbejdelsen bragt i overensstemmelse med de regler, der iøvrigt gælder for udarbejdelsen af forslag til finansloven, og vi har dertil ydermere føjet, at det skal